

πὸν τὴν σιωπὴν, ἀλλὰ συγχρόνως συναισθανόμενος, ὅτι μέλλει νὰ παρεξηγηθῇ, ἐτήκετο καὶ μόνην ἔχων τῇ μικρὰν παραμυθίαν ἐκ τῆς ματαιίας ἐλπίδος νὰ καταπραΰνη καὶ ἐξημερώσῃ τὸν θηρόθυμον Σκιᾶν, οὐδεμίαν ἐδείκνυε πρὸς αὐτὸν δυσἀρέτειαν, ἀλλ' ἐπῆναι τὸν ζῆλόν του καὶ ἐθαυμάζε τὴν ἀνδρείαν του, ἐνίοτε παρενδύων ἐπιτηδείως παρατήρησιν τινα περὶ τοῦ περιττοῦ καὶ ἀκαίρου τῆς αὐστηρότητος, ἀλλὰ ζύλον ἀγκύλον οὐδέποτε ὀρθόν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ.

—ο—

Ἐν τῷ φυλλαδίῳ 138 τῆς Πανδώρας, ἀποδεχθέντες τὴν γνώμην τοῦ σοφοῦ ἡμῶν συνεργάτου Κ. Κ. . . , ὑπεσχέθημεν νὰ δημοσιεύσωμεν ὅσα ἀρχαῖα ἐγγραφα οἰκογενεῶν ἄξια λόγου περιέλθωσιν εἰς χεῖρας ἡμῶν, πρὸς διαφώτισιν τῆς ἱστορίας. Ἀρχόμεθα δὲ τοῦ ἔργου σήμερον, καταχωρίζοντες ὡς προεισπαγωγὴν τὴν περὶ οἰκοσήμων διατριβὴν τοῦ Κ. Ἰ. Δε-Κιγάλλα.

Ἡ περὶ οἰκοσήμων τέχνη (Blason ἢ Héraldique), διδάσκει τὸν τρόπον τοῦ γνωρίζειν καὶ περιγράφειν τὰ τῶν ἡγεμόνων, πόλεων καὶ οἰκογενεῶν ἐμβλήματα καὶ παράσημα. Ἡ ἐπιστήμη αὕτη ἔλαβεν ἀρχὴν καὶ ἐτελειοποιήθη κατὰ τὸν μεσαιῶνα· διὸ μάλιστα τινὲς ἀγωνίζονται ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἦτο γνωστὴ καὶ πρὸς τοὺς ἀρχαίους, οἵτινες μετεχειρίζοντο μόνον ἐμβληματικά τινα σημεῖα καὶ σημαίας ἀνευ ὀρισμένων κανόνων, οὐδ' ἔχοντων τὸν σκοπὸν ὃν προτίθεται σήμερον ἡ περὶ ταῦτα καταγινόμενη τέχνη. Οὕτως, ἵνα μὴ ἀναφέρωμεν παραδείγματα ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἰσραηλιτῶν καὶ Ῥωμαίων, ἀρκούμεθα νὰ σημειώσωμεν τινα ἐκ τῶν ἀπαντωμένων παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Αἰσχύλῳ, καθ' ὃν ὁ Καπανεὺς

« Ἐχει δὲ σῆμα γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον,

• Φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ κερῶν ὤπλισμένῃ.

• Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασι, Π ρ ῆ σ ω π ὅ λ ι ν »

Ἄλλοι δὲ ἥρωες εἶχον ἄλλα σήματα καὶ τινες πάλιν οὐδέν.

« Νέμων ἀσπίδα, οὐκ ἔπην δὲ σῆμα. »

Ἄλλα τ' ἀρχαῖα ταῦτα σήματα διαφέρουσι τὰ μέγιστα τῶν νεωτέρων ἐμβλημάτων, τῶν συγκειμένων ἐκ πολλῶν ὀρισμένων καὶ κατὰ προσδιορισμένους κανόνας διατεθειμένων μερῶν. Τὰ παράσημα ταῦτα θεωροῦνται ὡς διακριτικὰ σημεῖα εὐγενείας ἢ βαθμοῦ, ἃ δίδουσιν οἱ ἡγεμόνες εἴτε πρὸς ἰ-

διώτας ἀτομικῶς καὶ οἰκογενειακῶς, εἴτε πρὸς πόλεις, ἐταιρείας καὶ σωματεῖα. Ταῦτα συνήθως διαίρονται εἰς δύο μέρη, τὸ ἐσωτερικὸν λεγόμενον καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Καὶ τὸ μὲν ἐσωτερικόν τὸ καὶ κύριον μέρος τοῦ ἐμβλήματος (διότι ἀνευ αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐμβλημα), ἐμπεριέχει τὸν θυρεὸν καὶ τὸ ἐμβληματικὸν σῆμα, περὶ ὧν ὅρε διαλαβώμεν ὀλίγα τινα πρὶν ἢ μεταβῶμεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Περὶ θυρεοῦ. — Οὗτος εἶναι τὸ κυριώτερον τοῦ ἐμβλήματος μέρος, διότι κατὰ τοὺς ἱπποτικὸς χρόνους τὰ διακριτικὰ σήματα ἐκάστου ἱπποτοῦ ἐτίθεντο ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὴν περὶ οἰκοσήμων τέχνην, τέσσαρά τινα διακρίνονται εἰς τὸν θυρεὸν, δηλονότι τὸ σχῆμα, τὸ χρῶμα, ἡ διαίρεσις, καὶ τὰ παρεπόμενα. Καὶ κατὰ μὲν τὸ σχῆμα δύναται νὰ ᾖ ἐπιμήκης, ὠρειδῆς, στρογγύλος πρὸς τὸ κάτω μέρος κτλ· κατὰ δὲ τὸ χρῶμα χρυσοῦς, ἀργυροῦς, κυανοῦς, ποικιλόχρωμος κτλ· κατὰ δὲ τὴν διαίρεσιν, μονομερῆς, διμερῆς, τετραμερῆς, πολυμερῆς, κλ· (σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ διαίρεσις γίνεται παραλλήλως, καθέτως, σταυροειδῶς, λοξῶς κτ)· καὶ κατὰ τὰ παρεπόμενα, ἀπλοῦς ἢ κεκοσμημένος διὰ τινῶν τιμητικῶν ἢ ἄλλων ἀπλῶν ἐπικοσμημάτων, οἷα σταυροῦ, ζώνης, πασσάλου κλ. Οὐ μόνον δὲ ὅλα ταῦτα γίνονται καθ' ὀρισμένους κανόνας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ διάστασις τοῦ θυρεοῦ εἶναι ὀρισμένη, καθότι τὸ μῆκος αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ πλάτος ἀναλογεῖ ὡς 8 πρὸς 6.

Περὶ ἐμβληματικοῦ σήματος. — Οὕτω καλεῖται τὸ σημεῖον τὸ ἐμπεριεχόμενον ἐν τῷ θυρεῷ καὶ παριστῶν ἀλληγορικῶς πῶς τὴν ἀξίαν, τὴν ἀρετὴν, τὸ ἀνδραγάθημα, τὴν προᾶξιν, ἢ ἄλλην τινὰ ιδιότητα τοῦ φέροντος τὸ παράσημον, εἴτε οἰκογενείας, ἢ πόλεως κλ. Ἐνίοτε δὲ σημαίνει ἀπλῶς τὴν ἀρχὴν τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπωνύμου, ἢ συγχρῶς τὸ ἐπώνυμον καὶ ἄλλην τινὰ ιδιότητα. Τὰ σημεῖα ταῦτα λαμβάνονται ἢ ἐκ φυτικῶν ἀντικειμένων, οἷον ζώων, φυτῶν, οὐρανίων σωμάτων κτλ· ἢ ἐκ ἐντέχνων, οἷον πλοίων, ὀπλῶν ἐπίπλων κλ· ἢ ἐκ χειμαϊρικῶν, ὅποια αἱ σφίγγες, αἰσειρῆνες, οἱ κένταυροι κλ. Ἀλλὰ καὶ τούτων τὸ χρῶμα καὶ ἡ ἀπόλυτος θέσις δὲν εἶναι τυχαία, διότι παριστῶσι μίαν ἢ ἄλλην ἰδέαν. Οὕτω καὶ ἡ πρὸς ἄλληλα αὐτῶν σχέσις· ἐπειδὴ εἰ μὲν εἶναι ἐν μόνον σημεῖον, κατέχει τὸ κέντρον μονομεροῦς θυρεοῦ, εἰ δὲ πλείοτερα τίθενται καθ' ὀρισμένους τινὰς κανόνας, οὓς παραλείπομεν ἐνταῦθα, διότι προτιθέμεθα νὰ δώσωμεν μικρὰν μόνον γνῶσιν τῆς τέχνης, παραπέμποντες τοὺς ἐπιθυμοῦντας ἀκριβεστέρας εἰδήσεις εἰς τὰ διεξοδικὰ περὶ τούτου συγγράμματα.

Τὸ δὲ ἐξωτερικόν τῶν παρασήμων μέρος σύγκειται ἐκ στέμματος, περικεφαλαιᾶς, λοφίως, πλεκτάνης, ἐπικαλύμματος, περικαλύμματος, σπηρίγματος, ἐπιμάχου φωνῆς ἢ συνθήματος, καὶ συμβολικοῦ ῥητοῦ.

Περὶ στέμματος. — Ἐκ τῶν στεμμάτων ἄλλα μὲν δηλοῦσιν ἀξίαν, ὡς τὴν Παπικὴν, Αὐτοκρατορικὴν, Βασιλικὴν, Ἀρχισυνάρχου, Ἀντεπισκόπου (vidame) κλ· ἄλλα δὲ τίτλον εὐγενείας, καὶ τοιαῦτα εἰσὶ τὰ τοῦ Δουκὸς, Μαρκεσιῦ, Κόμητος, Ὑποκό-

μήτος, Βαρόνου ἢ καὶ ἀπλῶς εὐγενούς· καὶ ἄλλα πάλιν, τὴν τάξιν εἰς ἣν ἀνήκει πολιτεία τις ἢ πόλις, ἄστὺ κλ. Τὸ στέμμα τίθεται πάντοτε ἄνω τοῦ θυρεοῦ.

Περὶ περικεφαλαίας. — Ἡ περικεφαλαία ἐθεωρεῖτο πρότερον ὡς ἀπλοῦν τῶν παρασῆμων κόσμημα, ἀλλὰ μετὰ τὴν II' ἐκατονταετηρίδα ἐθεωρήθη ὡς σημαντικὸν ἀξίας· διὸ λαμβάνει διαφόρους μορφάς καὶ σύγκειται ἐκ διαφόρων μετάλλων ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τοῦ φέροντος τὸ παράσημον. Αὕτη τίθεται ὡσαύτως ἄνω τοῦ θυρεοῦ, ἀλλὰ συνήθως ὑπὸ τὸ στέμμα, ἂν συγχρόνως ὑπάρχῃ καὶ τοῦτο.

Περὶ λωρίδας. — Λωρίδα καλεῖται τὸ ὑψηλότερον τοῦ παρασήμου μέρος, δηλονότι τὸ σημεῖον ὃ τίθεται ἐνίοτε ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ στέμματος ἢ τῆς περικεφαλαίας. Τὸ σημεῖον τοῦτο πολλάκις εἶναι πτεροφόρον, καὶ πάντοτε ἀξίας σημαντικόν.

Περὶ πλεκτάνης. — Πλεκτάνη λέγεται κυκλοειδὲς τι σημεῖον τὸ ὁποῖον παριστᾷ τὰς πλεκτάνας ἃς συνεθίζον νὰ θέτωσιν ἐπὶ τῶν ἱπποτικῶν χρόνων οἱ εὐγενεῖς εἰς τὰς περικεφαλαίας αὐτῶν· διὸ τὸ σημεῖον τοῦτο τίθεται ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας, καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης πρέπει νὰ ᾔῃαι τοῦ αὐτοῦ μὲ τὸν θυρεὸν καὶ τὰ κύρια σημεῖα χρώματος. Λαμβάνει δὲ διαφόρους ὀνομασίας ἀναλόγως τοῦ σχήματος αὐτοῦ, δηλαδή, *πλεκτάνη περιεστρεμμένη δεδιπλωμένη κ.λ.*

Περὶ ἐπικαλύμματος. — Τὸ ἐπικάλυμμα παριστᾷ τεμάχια ὑφάσματος κρεμάμενα περὶ τῆς περικεφαλαίας ἐν εἴδει φύλλων καὶ ἐπιπίπτοντα ἑκατέρωθεν τῆς ἀσπίδος. Καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ χρώματος μετὰ τῶν κυριωτέρων τοῦ θυρεοῦ μερῶν· λαμβάνουσι δὲ διαφόρους ὀνομασίας, ἀναλόγως τῶν σχημάτων τὰ ὁποῖα παριστῶσι.

Περὶ περικαλύμματος. — Τὸ περικάλυμμα παριστᾷ ὕψωμα περικαλύπτον ὁλόκληρον τὸ ἔμβλημα. Κατ' ἀρχὰς ἐτίθετο ἐπὶ τῶν βασιλικῶν μόνον παρασῆμων, ἀκολουθῶν δὲ ἐτέθη καὶ ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων, δουκῶν καὶ ἄλλων ἀνωτέρων ὑπαλλήλων. Εἶναι δὲ διαφόρων χρωμάτων καὶ ποιότητων ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ.

Περὶ στηριγμάτων. — Οὕτως καλοῦνται σημεῖα τινὰ τιθέμενα ἑκατέρωθεν ἢ ὑπὸ τὸν θυρεὸν, καὶ κρατοῦντα οὕτως εἰπεῖν ἢ ὑποστηρίζοντα αὐτόν. Ταῦτα δὲ παριστῶσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰδανικὰ καὶ ἔμψυχα ὄντα, οἷον ἀγγέλους, ἀνθρώπους, σφίγγας, λέοντας κλ. Ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἄψυχα φυσικὰ ἢ ἐντεχνα ἀντικείμενα, ὁποῖα οἱ κλάδοι δάφνης, μύρτου κλ. στῆλαι, πυροβόλα κλ. Τὰ στηρίγματα εἰσὶ συνήθως διπλᾶ τὸν ἀριθμὸν, ἀλλ' ἐνίοτε ἀπαντῶνται καὶ μονήρη, ὅτε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖνται ὑπὸ τὸν θυρεὸν κατὰ τὸ μέτρον τῆς βάσεως αὐτοῦ. Πολλάκις δὲ τὰ παράσημα φέρουσι συγχρόνως στηρίγματα κεῖμενα παρὰ τὸν θυρεὸν, καὶ ὑποστηρίγματα κάτωθεν αὐτοῦ.

Περὶ ἐπιμάχου φωνῆς ἢ συνθήματος (cri de guerre). — Οὕτως καλεῖται ἡ συνθηματικὴ φωνὴ ἣν μεταχειρίζονται οἱ πολέμιοι κατὰ τὴν ἀρχὴν

ἢ διαρκούσης τῆς μάχης ἵνα διακρίνονται τῶν ἐχθρῶν. Οὕτως εἰς τὰς ἐν Ταυρίδι σημερινὰς μάχας οἱ Γάλλοι συνεθίζουσι νὰ ἀναφωνῶσι τὸ *Vive l'Empereur*, οἱ δὲ Σάρδοι τὸ *Il Rè, la Patria*. Ἡ τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Α' ἐπιμάχος φωνὴ ἦτο *Honneur et Patrie*. Τὴν συνήθη τοῦ οἰκογενειάρχου ἐπιμάχον φωνὴν σημειοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τὸ ἄνω μέρος τῶν παρασῆμων αὐτοῦ.

Περὶ συμβολικοῦ ῥητοῦ (devise). — Οὕτω καλεῖται σύντομός τις ἑκφρασις ἀνακαλοῦσα ἀξιωματικόν τι ὄνομα, πράξιν, ἢ ἀντικείμενον. Τὰ συμβολικά ῥητὰ εἶναι εἴτε ἀτομικά εἴτε κληρονομικά, ὅτε δηλαδή φέρονται εἰς τὰ παράσημα ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας κατὰ παράδοσιν. Το συμβολικὸν ῥητὸν τίθεται συνήθως ἄνω τοῦ οἰκοσήμου, ἀλλ' ὅταν τοῦτο φέρῃ συγχρόνως καὶ ἐπιμάχον φωνήν, τότε αὕτη μὲν τίθεται πρὸς τὸ ἄνω μέρος, τὸ δὲ συμβολικὸν ῥητὸν πρὸς τὸ κάτω. Ἀμφοτέρω δὲ ἐμπε-

Οἰκόσημον.

ριέχονται συνήθως ἐντὸς εἰδους ταινιῶν (*cartouches*).

Πολλάκις τὰ οἰκόσημα πλειότερων οἰκογενειῶν συγχωνεύονται εἰς ἓν διὰ τῆς ἐπιμίξεως αὐτῶν· διὸ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ θυρεὸς διαιρεῖται εἰς ἀνάλογα μέρη, ὧν ἕκαστον περιέχει τὸ ἐμβληματικὸν σημεῖον ἑκάστης τῶν οἰκογενειῶν τούτων.

Τὰ δὲ παράσημα τῶν Αὐτοκρατόρων καὶ Βασιλέων τίθενται πάντοτε μετὰ τῶν στηριγμάτων αὐτῶν ἐντὸς πολυτελοῦς καὶ κροσσωτῆς σκηνῆς.

Τὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματικῶν διακρίνονται διὰ στρογγύλου πύλου κειμένου ἄνω τοῦ θυρεοῦ, καὶ κεκοσμημένου ἑκατέρωθεν ἐκ νήματος συμπεπλεγμένου μετὰ θυσάνων κατ' αὐξήσαντα ἀριθμὸν διατεθειμένων, καὶ δηλούντων διὰ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν τὸν βαθμὸν τοῦ ἔχοντος τὸ οἰκόσημον. Οὕτως οἱ Καρδινάλιοι φέρουσι δεκαπέντε θυσάνους· οἱ ἀρχιε-

πίσκοποι δέκx, οί επίσκοποι εζ, κλ. Πάντες δὲ οὗτοι οί ιεράρχαι φέρουσι καὶ σταυρὸν ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ. Κάτωθεν τῶν οἰκογενειακῶν παρασῆμων προσαρτῶνται συνήθως δι' ἀναλόγων ταινιῶν τὰ ἀτομικά, ἱπποτικά παράσημα καὶ ἀριστεία· τῶν δὲ μεγαλοσταύρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ταινία τίθεται περὶ τὸν θυρεὸν ἐνῶ τὸ πκράστημον κρέμαται κάτωθεν αὐτοῦ.

Διὰ τὰ διακρίνονται δὲ εἰς τὰς σφραγίδας τὰ διάφορα τοῦ οἰκοσῆμου χρώματα καὶ αἱ ὕλαι ἐξ ὧν σύγκεινται τὰ διάφορα αὐτοῦ μέρη, οἱ σηματογράφοι ἐπενόησαν διακριτικὰ τινὰ πρὸς τοῦτο σημεῖα. Οὕτω π.χ. αἱ μὲν ὀρίζοντιοι γραμμαὶ δηλοῦσι τὸ κυανοῦν χρῶμα, αἱ δὲ σταυροειδῆς κείμεναι τὸ μέλαν, αἱ καθέτως τὸ ἐρυθρὸν κλ· τὸ δὲ χρυσοῦν δηλοῦται διὰ στιγμῶν κλ.

Τὰ παράσημα, κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῶν μέρη, παρεμφέρουσι πρὸς ἀλλήλα ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, κατὰ δὲ τὰ ἐπουσιώδη διαφέρουσι, διότι παντοῦ δὲν ἐπικρατοῦσιν αἱ αὐταὶ συνήθειαι. Ἐπειδὴ δὲ ἔλαβον ἀρχὴν ἐν τῇ λύσει κατὰ τὸν μεσαιῶνα, δὲν εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἀνατολῇ διὸ, μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, οἰκοσῆμα ἔχουσι μόνον αἱ ἐκ τῆς Λύσεως καταγόμεναι, καὶ ὑπάρχει βιβλιάριον (ὃ ὅμως δὲν ἠδυνήτην εἰσέτι νὰ εὑρῶ) φέρον τὰ παράσημα τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἀποκατασταθειτῶν Ἑνετικῶν οἰκογενειῶν. Νομίζοντες δὲ ὅτι συντείνει οὐκ ὀλίγον πρὸς διασάφισιν τῆς κατὰ τὸν μεσαιῶνα Ἑλληνικῆς ἱστορίας ἡ συλλογὴ καὶ δημοσίευσις τῶν οἰκοσῆμων τῶν τοιούτων οἰκογενειῶν, παρθέτομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ οἰκογενειακὰ ἡμῶν παράσημα μετὰ τῆς ἀνηκούσης ἐρυκηνείας, ἐπιφυλαττόμενοι νὰ δημοσιεύωμεν ἀκολουθῶς καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Ὁ θυρεὸς εἶναι ὠσειδῆς κατὰ τὴν Ἰταλικὴν συνήθειαν, καταγομένης τῆς οἰκογενείας ἡμῶν ἐξ Ἰταλίας. Εἶναι δὲ μονομερὴς καὶ ἀργυροῦς κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνω μέρος, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς λειότητος αὐτοῦ· πρὸς δὲ τὸ κάτω κυανοῦς, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ὀρίζοντιῶν αὐτοῦ γραμμῶν. Ἐμπεριέχεται δὲ καὶ στηρίζεται εἰς ἱπποτικὸν σταυρὸν δηλοῦντα ἀνώτερον τινὰ ἱπποτικὸν τάγματος βαθμὸν, ὃν, ὡς φαίνεται, εἶχεν ὁ πρόγονος ἡμῶν. Τὸ ἐμβληματικὸν σῆμα σύγκειται ἐκ δύο τεττίγων ἐμφαινόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπωνύμου, καθότι Κιγάλα (Cicala Ἰταλιστὶ, καὶ Cigale Γαλλιστὶ *) σημαίνει τὸν τέττιγα, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔχοντος ἀνεπτυγμένα σχεδὸν τὰ πτερὰ, ὅπερ δηλοῖ ἰσχὺν καὶ

ἐτοιμότητα. Τὸ στέμμα δηλοῖ βαθμὸν Κόμητος, τίτλον ἀποδοθέντα τῇ οἰκογενείᾳ παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Ῥοδόλφου Β', διὰ διεξοδικοῦ Διατάγματος τῆς 11 Δεκεμβρίου 1597. Τὸ δὲ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης τέμνα ἦτο ὡς τὸ ὑπὸ τὸ οἰκοσῆμον, δηλονότι Μαρκεσίον. Τὸ ὑποστήριγμα σύγκειται ἐκ δύο κλάδων μύρτου, σημείου τιμητικοῦ. Εἰς τούτους δὲ προσαρτῶνται κατὰ τὴν συνήθειαν δι' ἀναλόγων ταινιῶν ὁ σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ Ἀριστεῖον, ἀτομικά ἡμῶν παράσημα.

Ι. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΑΝΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ.

—ο—

Ὁ ἐκ Ζακύνθου Κ. Μινώτος, νέος φιλομαθὴς καὶ φιλότιμος, διακούσας ἐπὶ πέντε ἔτη τῶν ἐν τῷ Ἀθηναίῳ Πανεπιστημίῳ διδασκομένων μαθημάτων τῆς νομικῆς, ὑπεβλήθη ἐσχάτως εἰς ἐξετάσεις ἐγγράφους τε καὶ προφορικὰς, καὶ ἐπιδοκιμασθεὶς παμψηφεὶ ἀπελύθη λαβὼν βαθμὸν ἀριστα καὶ διπλωμα διδάκτορος. Ἡ ἀποφοιτητήριος αὐτοῦ διατριβὴ (thèse) ὑπόθεσιν εἶχε τὴν σύνταξιν ἀστυχοῦ νόμου ἐν Ἑλλάδι. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνεκινήθη καὶ ἐσχάτως, ἐνομίσσαμεν καλὸν νὰ καταχωρίσωμεν αὐτὴν, πεποιθότες ὅτι αἱ γνώμαι τοῦ εὐφυοῦς συγγραφέως θέλουσιν ἐκτιμηθῇ ὑπὸ τῶν περὶ ταῦτα ἐνασχολουμένων.

Τῆς δὲ πραγματείας ταύτης προτάττομεν τὸ ἐκφωνηθὲν τὴν ἡμέραν τῆς ἀναγορεύσεως λογίδριον ὑπὸ τοῦ Κ. Μινώτου.

Πρῶτον ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ στιγμῇ ἐπιβάλλεται μοι καθήκον, ἵνα ἐκφράσω τὴν πρὸς Ὑμᾶς, Σεβαστοὶ Καθηγηταί, εὐγνωμοσύνην μου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκείποτε πρὸς ἐμὲ ἐδείξατε εὐνοίαν· θέλω δὲ αἰετοῦ διατελεῖ οὐδόμενος καὶ τιμῶν ὡμᾶς, παρ' ὧν τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος ἔλαβον, μνηθεὶς τὰς ἀρχὰς τῆς ὑψηλῆς τῶν Νόμων ἐπιστήμης.

Ὅποια δὲ καὶ ὅποια αἰσθήματα συνταράττουσι τὴν ψυχὴν μου χωριζόμενος ἀφ' ὡμῶν, ὡ φίλοι συμφοιτηταί; Ἐπὶ πενταετίαν σχεδὸν μεθ' ὡμῶν συμμαθητεύσας, πολλὰς πολλὰς ἔλαβον ἀφορμὰς, ἵνα ἐκτιμῶ τὰ γνήσια ἑλληνικά ὡμῶν φρονήματα καὶ τὸν πρὸς τὴν παιδείαν προγονικὸν ἔρωτα. Εὐγνωμονῶ ὑμῖν διὰ τὴν φιλοπροσόντην καὶ ἀειφικὴν ἀγάπην, ἃς αἰετοῦ οὐκ ἐπαύσατε πρὸς ἐμὲ δεικνύοντες, καὶ θίλω διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐν τῇ ἐμῇ μνήμῃ ἀνεξάλεπτους διατηρεῖ τὰς εὐχαρίστους στιγμὰς, ἃς τισποὺ δάξοντες ἐν τῷ ἔθνικῳ τοίτῳ Πανδιδακτηρίῳ ἀνέλθομεν. Εὐχομαι ἵνα καὶ ὑμεῖς, διανύοντες εὐτυχῶς τὸ τῆς μαθητείας πολὺπόνον στάδιον, φθάσητε θαυτηρόροι εἰς τὸ τέρας.

Πρῶτος ἐκ τῶν τέκνων τῆς ἰδιαίτης ἐμῆς πατρίδος Ζακύνθου ἀξιώθεις τοῦ διδακτορικοῦ ἀξιώματος παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ τούτου Πανεπιστημίου, ἐνθα ἡ ὁλομέλεια τῆς ὅλης Πατρίδος ἀντιπροσωπεύεται, ἀπέρχομαι, φέρων μετ' ἐμαυτοῦ μυρία περὶ αἰσιωτέρου μέλλοντος ἐλπίδας.

(*) Κατ' ἀρχὰς ἐλέγετο Cicala καὶ Cigale, ἀκολουθῶς ἔμεινε τὸ Cicala τὸ ὁποῖον ἐνίοτε ἐγγράφετο καὶ Cigala καὶ καθ' ἡμᾶς Τζιγάλας, Τσιγάλας, Κιγάλας ἢ καὶ Σιγάλας, α. καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπωνύμιον ἀνήκει κυρίως εἰς ἑλλήν οἰκογένειαν. Περὶ δὲ τὸ 1712 προσετέθη Αὐτοκρατορικῇ χάριτι τὸ De καὶ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐναστώσεως ἐκατονταετηρίδας ἤρχισαν ἔως καταχρηστικῶς νὰ γράφονται διὰ δύο H, ὅπερ καθιερώθη ἤδη διὰ τῆς συνήθειας, καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ὁ τέττιξ μετετράπη εἰς τὸν νῦν Δε-Κιγάλλον (De-Cigalla).